

— Де, заповѣдайте де, не се свѣнете? — ка-
нѣше го любезно управительтъ, — азъ толкова го-
дини не съмъ турялъ тиква въ устата си, и сѣ пакъ
стомахътъ ми я приема!

— Не мога, г нѣ управителю, противно ми е
на стомаха, не мога да я накуся, дори! — отговори
Душко и си помисли: гледай, какво диване излѣ-
зохъ, трѣбваше да взема!

И за да не стои повече срещу изкушението, той
се поклони смутено, рече „сбогомъ“ и излѣзе.

Като се намѣри на улицата, той свободно пре-
глътна слюнката си и пакъ укори себе си:

— Диване съмъ си, диване, и туй-то! Гонятъ ли
те — бѣгай, даватъ ли ти — вземай, ама де главо, де!

И Душко неодобрително удари съ прѣстъ главата
си. Вкусното парченце тиква пакъ се мѣрна предъ
очитъ му, хубаво, топло, сладко, и надъ него се ви-
тънка искусителна пара.

— Въ сжщностъ, ако има нѣщо, което най-много
да обичамъ на свѣта, то е печена тиква, — почна
да размишлява той, като вървѣше съ наведена глава
по улицата. — Ямъ ги, като нѣкое прасе. Но да имъ
не е пустото име такова! Тиква! Звучи нѣкакъ прос-
ташко, дяволъ да го вземе! Глупешко... селендур-
ско нѣщо. Ще кажатъ: тоя и тоя яде тиква — мах-
ни го — човѣкъ безъ култура, простакъ, съ една
дума — свиня. Нѣкога ще ида въ село, само тикви
да се отямъ!... Далечъ отъ хората!

И въображението му почна да слага предъ него
само тикви: сладки, хубави и ароматни.

Отъ тоя день Душко Добродушковъ стана малко
безпокоенъ и нервозенъ. Призракътъ на печената
тиква почна да го преследва.